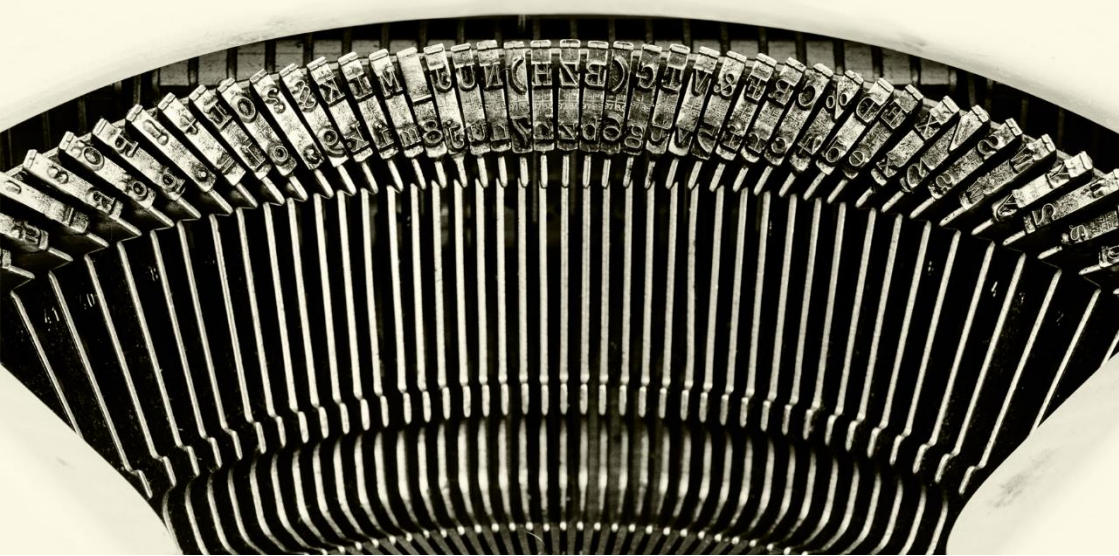

VÍT KREMLIČKA
PROZATÍM

ŠOGORSKÉ PŘÍBĚHY

VYCHÁZKOVÁ KNIHA
ÚSTAVU PRO POČASÍ

PROZATÍM

ŠOGORSKÉ PŘÍBĚHY

VYCHÁZKOVÁ KNIHA
ÚSTAVU PRO POČASÍ

Vít Kremlička

ŠOGORSKÉ PŘÍBĚHY

PŘÍSLUŠNÍKOVA CESTA KE SLÁVĚ

Někteří lidé si myslí, že si můžou ke zvířatům dovolit úplně všechno. Ačkoli si celou psychologii sestavili dle psů pod kuratelou I. P. Pavlova, domnívají se, že jsou lepší. Jeden příslušník se proto rozhodnul být slavným. Začal dobře: našel si partičku a doma ho neviděli třeba čtrnáct dní! Když bylo léto, ještě to šlo — sedával s partičkou pod slunečníky a pil víno. Dívali se na kolemjdoucí děvčata a kritizovali je.

Na podzim už to bylo horší. S partičkou sedali pod střechem a přemítali o abstrakci. Přes zimu se příslušník zdržoval ponejvíce doma.

Ale potom přišlo jaro! Příslušník si pořídil tříbarevné kotě — májové! Ti spolu vyváděli! Příslušníka všechna chuť po slávě přešla, začal malovat kotě a dostal přezdívku „Kočičák“. Svými obrázky kotěte v příslušnických kruzích docela proslul, tak se začal držet už docela v revíru.

PŘÍSLUŠNÍK, CO MĚL RÁD NAKLÁDAČKY

Jeden příslušník měl rád nakládačky.

Kdyby jenom to! Rád pil okurkový lák a zbylou zeleninu si dával na chleba s máslem. Panečku, pochvaloval si: má se někdo líp? Když byla zima, sednul si ke kamnům a upíjel z okurkové sklenice lák. Někdy se zdvihnul a šel do hospody na pivo. Ale to dělal jindy, aby se mu lák nesmíchal s pivem. Líh pil zřídka, a když, dával si do něj vymáčet léčivé byliny. Tabák pokuřoval střídavě, až když dokončil výkaz. A že jich bylo! Plnou zásuvku jich měl.

Někdy uspořádal přehlídku výkazů. Sezval přátele a příbuzné a osamoceně stál v pozadí, přikusoval okurčičku, zatímco lidé v hloučcích postupovali kanceláří a duchaplně mluvili. Nejenom to, často se jej i ptali, jak to myslel. Ale on lidem svoje výkazy nevyšvětloval, jenom se pýřil, culil a oprašoval si klopy.

Nakonec jej potkal úspěch: zazobanec si od něj koupil svazek výkazů. Nedal mu ale zase tolik peněz, aby prý je neprojedl v nakládačkách. Zazobanci si totiž obyčejně myslí, že mohou příslušníky jen tak podporovat.

PŘÍSLUŠNÍK NA VENKOVĚ

Jeden příslušník odjel na venkov čerpat inspiraci. Myslel si: slípky mě budou probouzet kvokáním, sluníčko mě bude šimrat na skrání, snídat budu podmáslí a rozhodu se skývou černého chleba. Každé jitro chtěl fotovat krajinky a dívky na mezi.

Jenže co se nestalo: celou dovolenou přšelo. Krajinka byla celá v mlze a děvčata seděla doma. Ale příslušník si věděl rady: koupil si demižón dobrého vína a do konce dovolené nevyšel dál než na dvůr. Seděl u okna, pil víno a jedl olejovky, poslouchal rádio a něco si pobrukoval. Když se vrátil do města, v novinách o něm vyšel varovný článek.

PŘÍSLUŠNÍK A PES

Jeden příslušník venčil psí čubičku. Pejsek se vysral. Příslušníka přitom potkala matka s dítětem.

„Fuj!“ řekla. „Moje dítě to musí potom čichat.“

„Když do toho šlápne, bude mít štěstí. Alespoň si bude pamatovat, co je hovno,“ řekl příslušník. „Dokážeš si představit, jak lidé zaneřádili Zemi smogy, jedy a radioaktivitou? A psi nic — jenom dělají hovna, ze kterých čerpají rostliny výživu. A ještě lidem dělají radost.“ Tohle řekl matce s dítětem jeden příslušník s pejskem a šli si zaskotačit do parku. Fena tam potkala svoji bandu a báječně si spolu hráli.

Potom se stala nehoda. Dítě onemocnělo a sanitka ho šupem odvezla do nemocnice. Lékaři dítě zachránili — konec dobrý, všechno dobré. Jenomže potom se dítě ztratilo na horách, a protože nebyl nablízku pes, který by dítě vyčenicchal, nadobro zmizelo... až večer ho našli na zápraží chrnět. Je to těžké. Lidé pořád vkládají do dětí naději, přitom pokračují ve svých pokročilých hnusárnách, že už nevědí co roupama, a svět je čím dál horší. Kdyby lidé přemýšleli a pořád nespěchali, nepaktovali by se do lumpáren a život by byl snesitelný. Takhle se zdá, že je svět jedna velká lumpárna. Úřad chce klid, a proto lifruje lidi do pakáren a kriminálů.